

כעכים חמים

י. שפיטלני

אלה מיוחדים – כאלה סמוקים, מלאים, קרום ממש מבריק. בשום מקום בעיר לא נמצא בוודאי כעכים כאלה.

ובביתן יושבת מוכרת, סמוקה כמו הכעכים. "שלום" אני אומר "סיפר לי ששה שאפשר

לקנות אצלך כעכים." "בבקשה" עונה המוכרת "שלם חמשה גרוש לאחד ותקבל אפילו מאה." "מאה זה יותר מדי בשבילנו. נקנה אצלך.. תריסר. הנה לך שישים גרוש ותני לנו תריסר כעכים."

בחג האחרון הלכתי עם ששה לטייל בגן השעשועים. הסתובבנו בסחרחרות, נכנסנו לחדר הצחוק, נסענו ברכבת הרים במסלול מפותל ובסוף ישבנו במזנון, אכלנו גלידה ושתינו מי סודה עם סירופ. הכל התנהל יפה מאוד ובסוף החלטנו לחזור הביתה. ליד תחנת האוטובוס אומר לי ששה: "אתה יודע, כאן, מעבר לפינה עומד ביתן קטן בו מוכרים כעכים חמים. כשהייתי פה עם אמא היינו ניגשים לשם. אולי נלך, נסתכל?" "למה להסתכל" אמרתי "נלך מעבר לפינה ונקנה בביתן כעכים חמים. בבית נשתה תה עם כעכים. מסכים?" "מסכים" אומר ששה. אמרנו – עשינו. הלכנו מעבר לפינה ואמנם שם עמד ביתן ובו כעכים חמים. ולא פשוטים

"מה זה תריסר?" שואל אותי סשה בשקט.
"תריסר זה שתיים-עשר. כך דיברו פעם
הזקנים. במקום לומר שתיים-עשר אמרו
תריסר."

"אבל למה אתה מדבר כך? אתה הרי לא זקן
אלא צעיר?"
"בעצמי איני יודע. פשוט, כשהייתי קטן כמוך
כך דיברה אמא שלי. וכך אני מדבר."
קנינו כעכים וחזרנו לתחנת. הגיע אוטובוס

ריק, נכנסנו ונסענו.
"אולי" אומר סשה "אולי נאכל כל אחד כעך?
אז יישארו עשרה. טוב?"
והכעכים כל כך מעוררים תיאבון שגם לי
התחשק לאכול, ולו חתיכה קטנה.
"טוב" אמרתי "כל אחד יאכל כעך אחד."
אנו נוסעים באוטובוס ולועסים כעכים.

בתחנה הראשונה נכנסה
לאוטובוס ילדה עם כלב.
הכלב התיישב בפינה,
בדיוק מולנו והביט על
הכעכים. לא הוריד מהם
עיניים.

"נראה לי" אומר סשה
בשקט "שהכלב רוצה מאוד
לטעום מהכעכים שלנו. מה דעתך?"
"כך נראה גם לי. אבל צריך לכבד גם את
הילדה."
"בהחלט" אומר סשה "אתה תכבד את
הילדה ואני את הכלב."

"ילדה" אני אומר "יש לנו כאן כעכים טעימים מאוד ואנו רוצים לתת לך אחד. קחי בבקשה כעך.."

"וגם אחד לכלב" מוסיף ששה.

"תודה" אומרת הילדה "הכעכים שלכם יפים מאוד ובוודאי גם טעימים."

אנו נוסעים הלאה. ששה ואני לועסים כעכים, הילדה לועסת כעך והכלב בפינה דוחף את הכעך לרצפה, מוריד חתיכות קטנות ומראה לכולנו שהוא נהנה מאוד מהכעך.

בתחנה הבאה נכנסו שני אחים תאומים מהחצר שלנו, דימה ומישה. כנראה שגם הם נסעו הביתה מאין שהוא.

"שלום ששקה!" קראו "מאין אתה נוסע?" "היינו בגן ציבורי" עונה ששה "אתם רוצים כעכים?"

"תן לי" אומר מישה (ואולי זה דימה) "אני רעב."

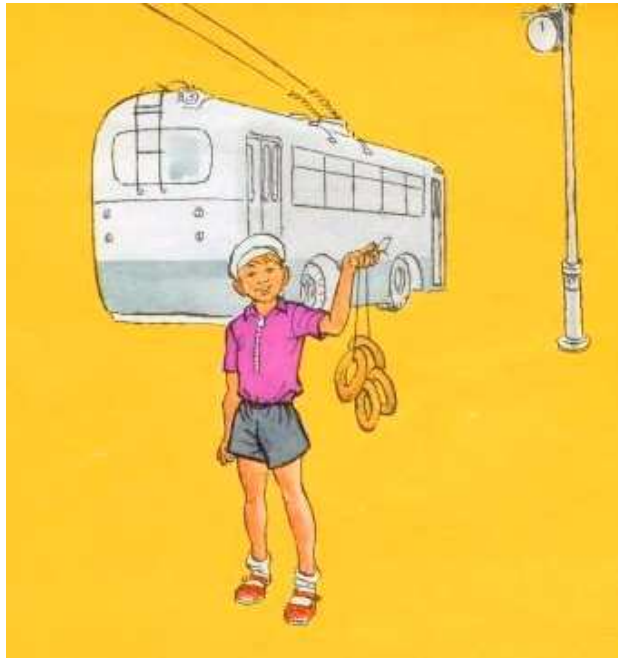
"תן גם לי" אומר דימה או אולי מישה. נוסעים הלאה ולועסים כעכים.

הגענו לעוד תחנה. האוטובוס עצר. יחד עם נוסעים אחרים נכנס ילד עם נערה. הילד הסתכל עלינו ואומר:

"זו הפעם הראשונה שאני רואה אוטובוס כזה! איך זה שכולם אוכלים כעכים? זה הנהג מחלק? זה יפה! בפעם הראשונה אני רואה אוטובוס כזה!"

הנערה מושכת אותו בשרוול ורוצה כנראה שישתוק, אבל הילד לא שם לב: "איזה אוטובוס. מוכרים כרטיס בארבעה

נפנף גם הוא בזנבו, אבל לא יכולנו לראות.
"אני יודע בכמה תחנות עצרנו!" קרא סשה.
"מאין לך?" שאלתי בספק.
"זה פשוט מאוד!" ענה סשה "אתה ואני, כל
אחד כעך אחד. נשארו עשרה. הביתה הבאנו
ארבעה!" הוא הרים את החבל עם הכעכים
הנותרים "סימן שנתנו שישה, שניים בכל
תחנה. זאת אומרת שלוש תחנות!"
חשבתי והסכמתי.

גרוש ובחמישי נותנים כעך חינם! זה פלא!"
הסתכלתי על סשה והוא עלי ואני אומר:
"בינתיים האוטובוס הזה רגיל לגמרי ולא
כולם מקבלים כעכים. אבל אתה יכול לקבל
כעך אם תרצה."
הילד מביט עלי בהפתעה והנערה שוב
מושכת בשרוול כדי שהוא יסרב ולא ייקח
כעך מאדם זר. אבל הילד שואל:
"ותיתן גם לה?"
"בוודאי. אתן גם לה."
"אז טוב. בקשה, אקח את הכעך שלך."
שוב פתחנו את קשר החבל ונתנו להם שני
כעכים.
"תודה" אמרה הנערה ושוב משכה בשרוול
של הילד. הוא הבין למה היא מתכוונת ואמר
גם הוא "תודה."
"לבריאות ילדים.. הנה הגיע זמן לרדת.
התחנה שלנו."
מישה ודימה ירדו גם הם ושתי הנערות והילד
נפנפו לנו בידיים דרך החלון. הכלב, בוודאי,